

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Revize plynových a elektrických zařízení, s. r. o.**
sídlem Jaurisova 515/4, Praha
zastoupeného advokátem JUDr. Zbyňkem Petrem, Ph.D.
sídlem Kalinovo nábřeží 605, Havlíčkův Brod

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2021, čj. JMK 98847/2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Břeclav, odbor správních činností (dále též „městský úřad“) potrestal žalobce za přestupek neposkytnutí součinnosti podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád). Rozhodnutím ze dne 13. 5. 2021, čj. OŽÚ/4200/2019/Ra/64

(dále též „rozhodnutí o přestupku“) uložil žalobci pokutu ve výši 80 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 9. 9. 2021.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce uvádí, že se prostřednictvím svého právního zástupce spojil dne 16. 12. 2019 s pracovníci městského úřadu a dle vzájemné domluvy jí zaslal tři faktury, informaci o vedeném řízení u Městského úřadu Slaný ohledně ohlášení živnosti a osvědčení pracovníka k revizním činnostem. Žalobce tak vyhověl již první výzvě městského úřadu a nerozumí tomu, proč mu městský úřad zasílal další výzvy. Navíc žalobce dne 21. 1. 2020 zaslal městskému úřadu vyžadované živnostenské oprávnění, což je výrazná polehčující okolnost. Požadavek na předložení veškerých faktur je zjevně neopodstatněný, neboť všechny příjmy žalobce jsou patrné z účetních závěrek a z podaného daňového přiznání.
4. Žalobce navrhoval, aby městský úřad žádal o splnění povinností dožádáním u jiného správního orgánu v Praze, neboť tam má žalobce sídlo. Městský úřad rovněž mohl provést kontrolu v sídle žalobce, což neučinil.
5. Uložená sankce ve výši 80 000 Kč je nepřiměřená a špatně odůvodněná. Žalovaný nepřihlédl k polehčujícím okolnostem, které jsou patrné ze spisu.
6. Žalobce navíc upozorňuje na skutečnost, že za tentýž přestupek byl již dvakrát postižen, a to rozhodnutím čj. OŽÚ/4200/2019/Ra/14 s pokutou 10 000 Kč a rozhodnutím čj. OŽÚ/4200/2019/Ra/50 s pokutou 50 000 Kč. Městský úřad tak porušil zásadu *ne bis in idem*. Městský úřad nemůže tuto zásadu obejít tím, že žalobci opakovaně zasílá shodné výzvy k poskytnutí součinnosti, ačkoliv jim žalobce vyhověl.

III. Argumentace žalovaného

7. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout. Právo požadovat po kontrolovaných osobách podklady k jejich činnosti je základním procesním právem kontrolujícího. Žalobce po telefonické domluvě (kterou žalovaný nezpochybňuje) zaslal tři anonymizované faktury, osvědčení Technické inspekce České republiky a písemnost Městského úřadu Slaný. Na základě těchto dokumentů nelze provést kontrolu živnostenského podnikání. Proto městský úřad adresoval žalobci další výzvy k součinnosti, kterým však žalobce nevyhověl. Žalobce byl sice několikrát trestán za obdobnou věc, nicméně vždy jde o nový, samostatný a opakovaně páchaný přestupek.
8. Jednání žalobce má podle žalovaného výrazně obstrukční charakter. Navíc se žalobce snaží v žalobě přenášet odpovědnost za plnění svých povinností na správní orgán.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.
10. Žaloba **není důvodná**.

Skutková zjištění

11. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu (v němž soud ověřoval skutečnosti, které byly podle žalobce sporné), a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
12. Městský úřad obdržel dne 29. 10. 2019 podnět k prošetření podnikatelské činnosti žalobce, který dle svých webových stránek provozoval řemeslnou živnost (i) montáž, opravy, revize a zkoušky elektrických zařízení, a (ii) montáž, opravy, revize a zkoušky tlakových zařízení a nádob na plyny. Městský úřad následně zahájil živnostenskou kontrolu podle § 5 odst. 2 písm. b) kontrolního řádu.
13. První výzvou k doložení dokladů ze dne 6. 1. 2020 požadoval městský úřad předložení vystavených faktur, příjmových pokladních dokladů, dodacích listů, objednávek, pracovních smluv za rok 2018 a 2019, a osvědčení o odborné způsobilosti pro vyhrazená technická zařízení – zdvihací, plynová, tlaková, elektrická, vydaná Technickou inspekcí ČR pro zaměstnance nebo osoby vykonávající tyto činnosti pro žalobce. Tyto doklady měly sloužit k ověření provozované živnosti. Na tuto výzvu žalobce reagoval tak, že dne 17. 1. 2020 doručil městskému úřadu (i) tři faktury za provedenou revizi – kontrolu plynového zařízení, ve kterých jsou začerněny údaje o odběratelích, (ii) písemnost Městského úřadu Slaný ohledně řízení o ohlášení živnosti na žalobce, a (iii) osvědčení Technické inspekce České republiky. Městský úřad vyhodnotil, že tyto doklady nelze považovat za vyhovění výše označené výzvě, a proto udělil žalobci pokutu ve výši 10 000 Kč za neposkytnutí součinnosti.
14. Druhou výzvou ze dne 7. 9. 2020 opět městský úřad vyzval žalobce k součinnosti a stanovil mu nový termín k předložení shodných podkladů jako v první výzvě. Žalobce v reakci na tuto výzvu požádal o vyřízení kontroly na dálku nebo dožádáním (neboť má sídlo v Praze), s čímž městský úřad nesouhlasil, avšak umožnil žalobci zaslat požadované doklady poštou. Ve stanoveném termínu žalobce nic nedoložil a městský úřad udělil žalobci opět pokutu za neposkytnutí součinnosti ve výši 50 000 Kč.
15. Třetí výzvou ze dne 4. 3. 2021, která je předmětem tohoto řízení, vyzval městský úřad žalobce k poskytnutí součinnosti a stanovil termín kontroly na 17. 3. 2021. Uvedl, že dříve vyžadované podklady žalobce stále nedoložil. Proto jej vyzval k předložení týchž dokumentů jako v první výzvě. Dne 10. 3. 2021 požádal zástupce žalobce o posunutí termínu pro předložení dokladů na začátek dubna 2021. Městský úřad této žádosti vyhověl a stanovil termín kontroly na 1. 4. 2021. Ani k takto dodatečně prodlouženému datu žalobce nic nepředložil a nereagoval. Městský úřad proto uložil žalobci třetí pokutu za neposkytnutí součinnosti (spočívající v nepředložení požadovaných podkladů – stejně jako v předchozích dvou případech) ve výši 80 000 Kč.
16. Ve všech výzvách upozornil městský úřad žalobce na negativní důsledky spojené s neposkytnutím součinnosti.

Právní posouzení

17. Nejprve se musel soud zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013 - 25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Zejména je nutno zdůraznit, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Žalobce své námitky stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí formuloval velmi obecně, soud proto ve stejně obecném duchu odpovídá, že napadené rozhodnutí shledal plně přezkoumatelným, neboť žalovaný v něm své důvody pro zamítnutí odvolání jasně formuloval a pro žalobce je toto odůvodnění zjevně srozumitelné, neboť s ním v žalobě věcně polemizuje.

18. Žalovaný potvrdil pokutu, kterou žalobci uložil městský úřad za přestupek podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, neboť nevytvořil podmínky pro výkon kontroly, neumožnil kontrolujícím výkon jejich oprávnění stanovených kontrolním řádem a neposkytl potřebnou součinnost podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu.
19. Objektem citovaného přestupku je zájem na zajištění dosažení účelu kontroly, k němuž je důležitá součinnost kontrolované osoby. Z odborné literatury plyne, že „*pokuty za přestupky nebo správní delikty slouží jako represivní (sankční) prostředek za jednání, které je v rozporu s hmotněprávními povinnostmi stanovenými zákonem, k vynucení plnění potřebných povinností kontrolovaných či povinných osob nebo k zabránění narušení či dokonce zmaření kontroly*“ (srov. DVORSKÁ, Olga. Kontrolní řád: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2022-8-2]. ASPI_ID KO255_2012CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.). Jak k řešenému přestupku dodává Nejvyšší správní soud „*cílem je přinutit kontrolovaný subjekt ke spolupráci při kontrole, odmítá-li ji dobrovolně. Jde v zásadě o obdobu pořádkové pokuty s tím rozdílem, že sankce není ukládána za porušení procesní povinnosti, nýbrž povinnosti hmotněprávní, tedy povinnosti vytvořit podmínky pro výkon kontroly a poskytovat při ní potřebnou součinnost*“ (rozsudek ze dne 7. 4. 2021, čj. 8 As 102/2019 - 31, č. 4181/2021 Sb. NSS,
20. Krajský soud se krátce vyjádří k předchozím dvěma výzvám k poskytnutí součinnosti, které žalobce nerespektoval. Zejména proto, že podle žalobce jim vyhověl a nerozumí tomu, proč je mu nyní ukládána pokuta.
21. Je pravdou, že žalobce na první výzvu předložil určité doklady. Prostým srovnáním s textem výzvy je však zřejmé, že tyto podklady nejsou dostatečné. Žalobce doložil pouze tři faktury se začerněnými odběrateli, přitom měl doložit všechny faktury a pokladní doklady za roky 2018 a 2019. Dále přidal informaci o tom, že inicioval řízení o získání živnostenského oprávnění. Z citovaných výzev je však zřejmé, že městský úřad zaměřil své zkoumání na roky 2018 a 2019 a dodatečně vyřízené živnostenské oprávnění proto nemůže být pro vymezené období relevantní. Žalobce mimo to předložil již pouze osvědčení Technické inspekce, vydané na fyzickou osobu. K tomu však nepředložil žádné další podklady (např. pracovní smlouvu s touto fyzickou osobou, jak požadoval městský úřad). Proto samotné osvědčení nepostačuje. Kromě toho žalobce ignoroval další podklady požadované městským úřadem (příjmové pokladní doklady, objednávky, pracovní smlouvy atd.). Tolik k tvrzení žalobce, že vyhověl již první výzvě – to se rozhodně nestalo.

22. Argumentace, že příjmy žalobce jsou zjistitelné z obchodního rejstříku, je zcela lichá. Pokud by chtěl městský úřad zjistit pouze ekonomickou situaci žalobce, mohla by dávat jeho argumentace smysl. Městský úřad však hodlal především ověřit, jaké konkrétní transakce žalobce realizoval, v čem spočívalo plnění, zda k němu musel mít živnostenské oprávnění a prostřednictvím kterých osob takové plnění realizoval. To z obchodního rejstříku zjistit nelze.
23. Třetí výzvou tedy opět městský úřad vyzval žalobce k poskytnutí součinnosti a předložení požadovaných dokladů. I pokud by soud přistoupil na žalobcovo tvrzení, že z telefonického rozhovoru s pracovníci městského úřadu po vydání první výzvy nabyt dojmu, že jím předložené doklady budou postačovat, takováto argumentace by mohla mít místo v žalobě proti první uložené pokutě (proti ní ovšem žalobce u soudu nebrojil). Již po vydání druhé výzvy však muselo být žalobci jasné, že městský úřad trvá na doložení všech dokladů uvedených v první výzvě. Zopakoval to i ve své třetí výzvě s tím, aby se žalobce za tímto účelem dostavil dne 17. 3. 2021 na městský úřad. Žalobce reagoval pouze telefonickou žádostí o jiný termín, čemuž městský úřad vyhověl a prodloužil lhůtu spolu s termínem jednání na 1. 4. 2021. V tomto termínu (ani potom) však žalobce nic nepředložil ani se z jednání neomluvil. Krajský soud přisvědčuje žalovanému, že takové jednání žalobce je porušením povinností kontrolované osoby. Žalobce se zjevně vyhýbá poskytnutí požadovaných dokladů a brání se tím, že již výzvám vyhověl – ač mu musí být zřejmé, že nikoliv.
24. Z průběhu řízení před správními orgány je přitom zřejmé, že žalobce na výzvy městského úřadu zpočátku reagoval a alespoň malou část požadovaných listin dodal. Nebyl proto v řízení zcela pasivní a městský úřad mohl důvodně předpokládat, že mu žalobce poskytne součinnost a donese či zašle i zbylé požadované listiny. Žalobce nikdy nepřiznal, že by snad požadované listiny neměl, ani netvrdil, že by je z nějakého objektivního důvodu nemohl úřadům předložit. Kontrola je interaktivní činnost, která vyžaduje vzájemnou komunikaci a součinnost mezi kontrolním orgánem a kontrolovanou osobou. Žalobce ovšem tuto součinnost soustavně neposkytuje a nenabízí ani žádné rozumné a uvěřitelné vysvětlení, proč tak nečiní.
25. Pokud jde o námitku porušení zásady *ne bis in idem*, uvažil o ní krajský soud takto. Tato zásada vyjadřuje, že nikdo nesmí být stíhán (potrestán) pro tentýž skutek (delikt) opakovaně, ledaže předchozí rozhodnutí bylo pravomocně zrušeno. Pro oblast správního trestání tato zásada jistě platí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, čj. A 6/2003 - 44, č. 1038/2007 Sb. NSS). Z jazykového znění § 15 kontrolního řádu plyne, že neposkytnutí součinnosti je přestupkem. Nejde proto o klasickou pořádkovou pokutu a při ukládání trestu za tento přestupek je nutné zásadu *ne bis in idem* zhodnotit.
26. Odborná literatura k tomu dodává, že „s posunem od pořádkových pokut ke klasickým správním deliktům (od 1. 7. 2017 jednotný pojem „přestupky“) vyvstala otázka, zda lze postihovat opakované či trvající neplnění povinností kontrolovaných nebo povinných osob v průběhu jedné kontroly (např. opakované neumožnění vstupu, nepředložení podkladů ani v nových termínech stanovených novými výzvami kontrolního orgánu). Negativní odpověď na tuto otázku by byla pro kontrolní praxi krajně nepříznivá. Kontrolní orgány by při vědomí, že pokutu např. za neumožnění vstupu, nepředložení podkladů v rámci jedné kontroly lze uložit jen jednou, zřejmě „byly nuceny“ ukládat pokuty vysoké. Ovšem obtížně by je odůvodnily závažností protiprávního jednání, protože nesplnění povinností kontrolované osoby jim v řadě případů znemožní učinit vlastní kontrolní zjištění“ (JELÍNKOVÁ, Jitka. Kontrolní řád:

Praktický komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2022-8-2]. ASPI_ID KO255_p12012CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.). S tím se pojí další negativní aspekt, a sice že pokud by kontrolní orgán mohl uložit pouze jednu pokutu v případě neposkytnutí součinnosti, kontrolované osobě by se mohlo z ekonomického hlediska vyplatit tuto součinnost neposkytnout. Zpravidla jsou totiž pokuty za první nesoučinnost nízké. V nynější věci se pokuta také vyvíjela – nejprve 10 000 Kč, poté 50 000 Kč, nakonec 80 000 Kč.

27. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2021, čj. 8 As 102/2019 - 31 uvádí, že cílem sankčního ustanovení kontrolního řádu je přinutit kontrolovaný subjekt ke spolupráci při kontrole, odmítá-li ji dobrovolně. Nejvyšší správní soud dodává, že jde o obdobu pořádkové pokuty s tím rozdílem, že sankce není ukládána za porušení procesní povinnosti, nýbrž povinnosti hmotněprávní, tedy povinnosti vytvořit podmínky pro výkon kontroly a poskytovat při ní potřebnou součinnost. Typově má jít o situace, kdy kontrolovaný subjekt ztěžuje či dokonce maří průběh kontroly tím, že neposkytuje potřebnou součinnost.
28. Byť tento závěr výslovně judikatura neuvádí, je opakované trestání nesoučinnosti možné. Krajský soud v Brně to již fakticky připustil, když nevyhověl žalobám společnosti AVIKO, spol. s r. o., ve věcech sp. zn. 62 A 29/2015, 62 A 156/2015 a 62 A 70/2016, která opakovaně neposkytovala součinnost a nepředkládala doklady nutné k ukončení kontroly. Implicitně tento závěr plyne také z bodu 34 výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 102/2019 - 31, jenž odkazuje na bod 12 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2018, čj. 4 As 92/2018 - 35 a bod 12 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2019, čj. 8 As 300/2018 - 35. Ve všech těchto případech dospěl soud k závěru, že byla-li kontrolovaná osoba vyzvána k předložení určitých dokumentů, měla buď tyto dokumenty v požadovaném rozsahu poskytnout, nebo skutečnost, že požadovaným dokumentem nedisponuje, správnímu orgánu sdělit.
29. Zásada *ne bis in idem* by proto mohla být porušena v případě, pokud by žalobce uvedl, že danými dokumenty nedisponuje a nemůže je kontrolujícímu předložit. Pak by bylo zřejmé, že další výzvy k poskytnutí těchto dokumentů jsou zbytečné a správní orgán fakticky trestá kontrolovanou osobu za to, že nedisponuje určitými listinami. Žalobce však nic takového v řízení nesdělil. Naopak se po dobu celého řízení tvářil, že všechny požadované dokumenty má. Za této situace proto bylo adekvátní, že se městský úřad snažil žalobce přimět k součinnosti tak, aby žalobce konečně dokumenty poskytl, nebo přiznal, že je předložit nemůže. Jelikož navíc ve věci lze zaznamenat určitý procesní vývoj (po první výzvě žalobce nějaké listiny poskytl, i následně zasílal městskému úřadu různá vyjádření), neshledal krajský soud, že v této věci došlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Ostatně žalobce vidí porušení zmíněné zásady v tom, že je trestán, ačkoliv požadavkům správního orgánu již napoprvé vyhověl. Tak tomu ale není, jak soud výše zdůvodnil.
30. Na kontrolu se ovšem vztahují taktéž základní zásady činnosti správních orgánů, a to zejména zásada součinnosti správních orgánů s dotčenými osobami, jež vyplývá z § 4 správního řádu a která bývá řazena mezi principy dobré správy. Jak již bylo výše řečeno, kontrola vyžaduje vzájemný respekt a komunikaci mezi kontrolním orgánem a kontrolovanou osobou. Projeví-li proto kontrolovaná osoba snahu dialog vést, je na kontrolním orgánu, aby v něm pokračoval a nepřistoupil automaticky k trestání kontrolované osoby za domnělé neposkytnutí potřebné součinnosti. Kontrolní orgán by

měl usilovat o to, aby každé nedorozumění bylo vyjasněno a aby kontrolovaná osoba chápala, co se po ní vyžaduje a v jakém rozsahu.

31. V nynější věci se proto krajský soud zaměřil i na postup městského úřadu, který byl ovšem zcela v pořádku. Městský úřad několikrát žalobci vyhověl a prodloužil lhůtu k poskytnutí podkladů, evidentně s ním telefonicky konzultoval rozsah požadované dokumentace a reagoval na žalobcovy námitky. Sice nevyhověl žalobci v požadavku na provedení kontroly prostřednictvím jiného kontrolního orgánu v Praze, ovšem umožnil žalobci zaslat všechny požadované listiny poštou. Krajský soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že průběh kontroly ztěžoval žalobce, který evidentně nechtěl požadované listiny předložit, případně odmítal přiznat, že neexistují.
32. Zcela lichá je námitka, že žalobce si může sám určovat, který správní orgán bude kontrolu vést. Návrh na dožádání u správního orgánu v Praze evidentně představoval jen snahu oddálit provedení kontroly. Městský úřad žalobci umožnil dodat požadované listiny poštou (sdělení městského úřadu ze dne 25. 9. 2020, čj. OŽÚ/4200/2019/Ra/47), což by vyřešilo žalobcův problém se vzdáleností mezi jeho sídlem a sídlem městského úřadu. Nutnost dostavit se k městskému úřadu proto evidentně nebyla tou okolností, která žalobci bránila v poskytnutí součinnosti.
33. Pokud jde o výši uložené pokuty, ta se soudu jeví adekvátní. Na dvě předchozí pokuty žalobce nereagoval a stále odmítal poskytnout součinnost. Nelze se divit městskému úřadu, že výši pokut postupně zvyšuje tak, aby žalobce k této součinnosti přinutil (což je v souladu s cílem § 15 kontrolního řádu – viz výše). Žalobcova námitka o výši pokuty je navíc zcela obecná. V tomto duchu soud odpovídá, že městský úřad se vši pokuty věnoval na stranách 6 až 8 rozhodnutí o přestupku. Přitom se zabýval všemi relevantními kritérii, přičemž předchozí nevyhovění dvěma výzvám k součinnosti posoudil jako přítěžující okolnost. Žalovaný jeho závěry potvrdil a sám přezkoumal uloženou pokutu na stranách 7 až 8 napadeného rozhodnutí.
34. Poskytnutí několika málo dokladů na první výzvu městského úřadu nemůže být hodnoceno jako polehčující okolnost v tomto řízení. Snad při první pokutě by bylo možné tuto „spolupráci“ zohlednit, ale nyní už ne. Žalobce věděl o tom, že jím předložené podklady kontrolnímu orgánu nepostačují, a i přesto se rozhodl nyní řešenou třetí výzvu zcela ignorovat. Proto nelze v jeho prospěch hodnotit, že dříve nějaké podklady poskytl.
35. Soud na závěr shrnuje, že přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že je v souladu se zákonem. Z celkového průběhu kontroly je zřejmé, že žalobce neposkytuje městskému úřadu nutnou součinnost a vyhýbá se plnění své povinnosti předložit požadované doklady a tím umožnit řádný průběh kontroly. Je proto zcela na místě, že za takové jednání obdržel od správních orgánů v pořadí již třetí pokutu.

V. Náklady řízení

36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť

nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. 9. 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu